

1

Percy Jackson doet zijn stinkende best om me dood te krijgen

‘Probeer het nog eens,’ zei Percy tegen me. ‘Deze keer met minder doodgaan.’

Terwijl ik vanaf het uiteinde van de ra van de *USS Constitution* tachtig meter omlaagkeek naar de haven van Boston, wenste ik in stilte dat ik de natuurlijke afweer van een kalkoengier bezat. Dan had ik Percy Jackson kunnen bekogelen met een kotsprojectiel en hem laten verdwijnen.

De vorige keer dat hij me deze sprong had laten maken, nog maar een uur geleden, had ik alle botten in mijn lichaam gebroken. Mijn vriend Alex Fierro had me net op tijd kunnen terugbrengen naar Hotel Walhalla om me in mijn eigen bed te laten doodgaan.

Helaas was ik een *einherji*, een van Odins onsterfelijke krijgers. Zolang ik binnen de grenzen van het Walhalla sneuvelde, kon ik niet blijvend doodgaan. Na een halfuur was ik gezond en wel ontwaakt. En nu stond ik hier weer, klaar voor nog meer pijn. Hoera!

‘Is dit echt nodig?’ vroeg ik.

Percy stond tegen de touwen aan geleund. Zijn zwarte haar golfde zacht op de wind.

Hij zag er heel gewoon uit – oranje t-shirt, spijkerbroek, versleten witte leren Reeboks. Als je hem op straat zag lopen, zou je niet denken: *Hé, kijk, een halfgodzoon van Poseidon! Loof de Olympiërs!* Hij had geen kieuwen of zwemvlieshanden, maar zijn ogen waren

wel zeegroen – ongeveer de kleur die mijn gezicht op dit moment moest hebben. Het enige vreemde aan Jackson was de tatoeage aan de binnenkant van zijn onderarm: een drietand, zo donker als verschroeid hout, met eronder een enkele lijn en de letters SPQR.

Hij had me verteld dat de letters stonden voor *Sono Pazzi Quelli Romani* – die Romeinen zijn gestoord. Ik wist niet of het een geintje was.

‘Luister, Magnus,’ antwoordde hij. ‘Je gaat door vijandig gebied reizen. Een hele kluit zeemonsters en zeegoden en wie weet wat nog meer zal je proberen te doden, ja?’

‘Huh.’

Waarmee ik bedoelde: herinner me daar alsjeblieft niet aan. Laat me alsjeblieft met rust.

‘Er komt een moment,’ vervolgde Percy, ‘dat je van het schip gooid gaat worden, misschien wel vanaf deze hoogte. Je zult moeten weten hoe je zo’n klap overleeft, niet verdrinkt en gevechtsklaar weer aan de oppervlakte verschijnt. Dat is niet eenvoudig, zeker niet in koud water.’

Ik wist dat hij gelijk had. Te oordelen naar de verhalen van mijn nicht Annabeth had Percy nog gevaarlijkere avonturen beleefd dan ik. (En ik woonde in het Walhalla. Ik ging minstens een keer per dag dood.) Maar hoezeer ik het ook waardeerde dat hij uit New York hierheen was gekomen om me heroïsche aquatische survivaltips te geven, ik had het wel gehad met steeds weer blunderen.

Gister was ik gebeten door een witte haai, gewurgd door een reuzeninktvis en gestoken door een miljoen ziedende oorkwallen. Bij mijn poging mijn adem in te houden had ik liters zeewater binnengekregen, en ik had geleerd dat ik tien meter onder water niet beter kon vechten dan op het droge.

Deze ochtend had Percy me rondgeleid over ‘Old Ironsides’ om me de basisbeginselen van de zeilkunst en navigatie bij te brengen, maar ik kon nog steeds de wantkloot en de blinde steng niet uit elkaar houden.

En nu stond ik hier: zelfs niet in staat van een paal te vallen.

Ik tuurde omlaag naar Annabeth en Alex Fierro, die vanaf het dek toekeken.

‘Je kunt het, Magnus!’ riep Annabeth bemoedigend.

Alex Fierro stak zijn beide duimen omhoog. Ik dacht tenminste dat dat het gebaar was. Het was moeilijk te zien op deze afstand.

Percy haalde diep adem. Tot dusver had hij geduld met me gehad, maar ik kon merken dat de stress van het weekend ook hem parten begon te spelen. Telkens als hij naar me keek, trok zijn linker oog.

‘Het is echt niet moeilijk,’ bezwoer hij me. ‘Ik zal het nog een keertje voordoen, oké? Start als een skydiver, dan als een vliegende eekhoorn in spreidstand om je val te vertragen. En vlak voordat je het water raakt, strek je je als een pijl – hoofd omhoog, hielen omlaag, rug recht, billen samengeknepen. Dat laatste is heel belangrijk.’

‘Skydiver,’ zei ik. ‘Eekhoorn. Pijl. Billen.’

‘Precies,’ zei Percy. ‘Kijk maar naar mij.’

Hij sprong van de ra en vloog als een regelrechte eekhoorn op de haven af. Op het laatste moment strekte hij zich uit met zijn hielen omlaag en verdween onder water, waarbij hij nauwelijks een rimpeling op het oppervlak veroorzaakte. Een tel later kwam hij weer boven, met geheven handpalmen alsof hij wilde zeggen: *Zie je wel? Niks aan!*

Annabeth en Alex applaudisseerden.

‘Oké, Magnus!’ riep Alex omhoog. ‘Nu jij! Wees een man!’

Ik nam aan dat het grappig was bedoeld. Het grootste deel van de tijd identificeerde Alex zich met een vrouw, maar vandaag was hij onmiskenbaar een man. Soms versprak ik me en gebruikte ik de verkeerde voornaamwoorden voor hem/haar. Alex bewees me dus graag een wederdienst door me genadeloos te pesten. Daar ben je tenslotte vrienden voor.

‘Je kunt het, gozer!’ brulde Annabeth.

In de diepte glinsterde het donkere oppervlak van het water als een schoongeboend wafelijzer, dat klaar lag om me te pletter te laten vallen.

‘Vooruit dan maar,’ mompelde ik tegen mezelf.

Ik sprong.

Een halve seconde lang voelde ik me redelijk zelfverzekerd. De wind floot in mijn oren. Ik spreidde mijn armen en wist een doodscreet in te slikken.

Oké, dacht ik. Het gaat me lukken.

Maar op dat moment besloot Jack, mijn zwaard, vanuit het niets op te duiken en een gesprek met me te beginnen.

‘Hé, señor!’ Op het dubbelzijdige lemmet lichtten zijn runen op. ‘Waddoeje?’

Ik zwaaide wild met mijn armen om te proberen in verticale positie te komen. ‘Jack, niet nu!’

‘O, ik snap het! Je bent aan het vallen! Ik zal je vertellen, op een keer waren Freyr en ik aan het vallen...’

Voordat hij zijn fascinerende verhaal kon afmaken, knalde ik het water in.

Precies zoals Percy had gewaarschuwd ging mijn systeem vanwege de kou in shock. Tijdelijk verlamd en met alle zuurstof uit mijn longen geperst zonk ik omlaag. Mijn enkels bonkten alsof ik op een bakstenen trampoline was gesprongen. Maar ik was tenminste niet dood.

Ik scande mijn lichaam op ernstige verwondingen. Als je een einherji bent, leer je heel goed naar je eigen pijn te luisteren. Je kunt dodelijk gewond en je laatste adem uitblazend over het slagveld in het Walhalla strompelen en kalm denken: O, dus zó voelt een verbrijzelde ribbenkast. Interessant!

Deze keer had ik zonder twijfel mijn linkerenkel gebroken. De rechter was alleen maar verstuikt.

Dat was snel gefikst. Ik ontbood de macht van Freyr.

Vanuit mijn borstkas verspreidde zich een warmte als zomers zonlicht naar mijn benen. De pijn ebde weg. Ik was beter in het genezen van anderen dan mezelf, maar ik voelde dat mijn enkels begonnen te helen – alsof er een zwerm goedaardige wespen in mijn vlees rondkroop om de breuken dicht te smeren en de ligamenten weer vast te knopen.

Ah, da's beter, dacht ik, terwijl ik door de koude duisternis zweefde. Maar er was nog iets wat ik moest doen... O, ja. Ademhalen.

Jacks gevest drukte zich tegen mijn hand als een hond die om aandacht vroeg. Ik sloot mijn vingers om de leren greep, waarna hij me omhoogseurde en me als een Vrouwe van het Meer met raketaandrijving de haven uit slingerde. Hijgend en huiverend kwam ik naast mijn vrienden op het dek van 'Old Ironsides' neer.

'Wow.' Percy deed een stap achteruit. 'Dat was andere koek. Alles oké, Magnus?'

'Prima,' bracht ik hoestend uit. Ik klonk als een verkouden eend.

Percy wierp een wantrouwende blik op de glanzende runen van mijn wapen. 'Waar komt dat zwaard vandaan?'

'Hi, ik ben Jack!' zei Jack behulpzaam.

Annabeth onderdrukte een kreet. 'Praat het?'

'Het?' vroeg Jack dreigend. 'Hé, dame, een beetje respect. Ik ben *Sumarbrander*! Het Zwaard van de Zomer! Het wapen van Freyr! Ik besta al duizenden jaren! En ik ben een hîj!'

Annabeth fronste haar wenkbrauwen. 'Magnus, toen je me over je magische zwaard vertelde, ben je toen toevallig vergeten erbij te zeggen dat het – dat hîj kan praten?'

'Is dat zo?' Ik wist het echt niet meer.

De afgelopen weken was Jack in z'n eentje op stap geweest, om te doen wat levende magische zwaarden in hun vrije tijd ook mochten doen. Percy en ik hadden bij het sparren de standaard oefenzwaarden van Hotel Walhalla gebruikt. Ik had er niet bij stilgestaan dat Jack vanuit het niets zou kunnen opduiken om zichzelf te introduceren. Trouwens, het feit dat hij kon praten was nog het minst rare aan hem. Het feit dat Jack alle partijen van de musical *Jersey Boys* uit zijn hoofd kon zingen... dát was pas raar.

Alex Fierro keek alsof hij zijn best moest doen om niet in lachen uit te barsten. Hij was vandaag in het roze met groen, zoals meestal, maar deze specifieke outfit had ik niet eerder gezien: leren rijglaarzen, roze ultraskinny jeans, een openstaand knalgroen overhemd en een geblokte smalle das die als een ketting losjes om zijn hals hing. Met zijn dikke zwarte Ray-Ban en zijn groene stekeltjes-

haar zag hij eruit alsof hij zo van een New Wave-platenhoes uit 1979 was gestapt.

‘Wees eens beleefd, Magnus,’ zei hij. ‘Stel je vrienden voor aan je zwaard.’

‘Eh, oké,’ zei ik. ‘Jack, dit zijn Percy en Annabeth. Ze zijn halfgoden – het Griekse soort.’

‘Hmm.’ Jack klonk niet onder de indruk. ‘Ik heb Hercules ooit ontmoet.’

‘Wie niet,’ mompelde Annabeth.

‘Daar heb je een punt,’ zei Jack. ‘Maar ik neem aan dat als jullie vrienden zijn van Magnus...’ Hij viel volledig stil. Zijn runen verbleekten. Toen sprong hij mijn hand uit en vloog op Annabeth af, zijn lemmet trillend alsof hij de lucht opsnoof. ‘Waar is ze? Waar hou je die babe verborgen?’

Annabeth deinsde achteruit tegen de reling. ‘Hé, ho, zwaard. Persoonlijke ruimte!’

‘Jack, gedraag je,’ zei Alex. ‘Wat doe je?’

‘Ze is hier ergens,’ hield Jack vol. Hij vloog naar Percy. ‘Aha! Wat heb jij in je zak, zeejongen?’

‘Pardon?’ Percy leek wat zenuwachtig te worden van het magische zwaard dat bij zijn middel zweefde.

Alex liet zijn Ray-Ban zakken. ‘Oké, nu ben ik nieuwsgierig. Wat zit er in je zak, Percy? Wij willen weten!’

Percy haalde een doodgewone balpen uit zijn broekzak. ‘Bedoel je dit?’

‘БАМ!’ zei Jack. ‘Wie is dat toonbeeld van liefthalligheid?’

‘Jack,’ zei ik. ‘Dat is een pen.’

‘Nee, dat is het niet! Laat zien! Laat zien!’

‘Eh... oké.’ Percy haalde het dopje van de pen.

Onmiddellijk transformeerde de pen in een meterlang zwaard met een bladvormig lemmet van glanzend brons. Vergeleken met Jack zag het er verfijnd uit, bijna delicaat, maar te oordelen naar de manier waarop Percy het beethield twijfelde ik er niet aan dat hij zich met dat ding staande kon houden op de slagvelden van het Walhalla.

Jack richtte zijn punt op mij en zijn runen lichtten wijnrood op. ‘Zie je wel, Magnus! Ik zéi toch dat het niet stom was om je zwaard als pen te vermommen!’

‘Jack, dat heb ik nooit gezegd!’ protesteerde ik. ‘Dat zei jij!’

Percy trok een wenkbrauw op. ‘Waar hebben jullie het over?’

‘Niks,’ antwoordde ik haastig. ‘Dus dat is de beroemde Doemtij, neem ik aan? Annabeth heeft me erover verteld.’

‘Over háár,’ verbeterde Jack me.

Annabeth keek hem fronsend aan. ‘Percy’s zwaard is een zij?’

Jack lachte. ‘Duhuh.’

Percy liet zijn blik over Doemtij dwalen, maar ik had hem uit ervaring kunnen vertellen dat het vrijwel onmogelijk was om het geslacht van een zwaard te bepalen door ernaar te kijken.

‘Ik weet het niet,’ zei hij. ‘Ben je er zeker...?’

‘Percy,’ zei Alex. ‘Respect voor het gender.’

‘Oké, best,’ zei hij. ‘Het is gewoon een beetje raar dat ik het nooit heb geweten.’

‘Aan de andere kant,’ merkte Annabeth op, ‘je wist ook pas een jaar geleden dat de pen echt kon schrijven.’

‘Dat is vuil, *wisegirl*.’

‘Hoe dan ook,’ onderbrak Jack hen. ‘Het belangrijkste is: Doemtij is nu hier, ze is prachtig en ze heeft mij ontmoet! Misschien kunnen wij tweetjes... je weet wel... ons even afzonderen om het, eh, over zwaarddingen te hebben?’

‘Dat lijkt me een geweldig idee,’ zei Alex grijnzend. ‘Wat dachten jullie ervan om de zwaarden met elkaar te laten kennismaken terwijl wij gaan lunchen? Magnus, denk je dat je zonder te stikken een portie falafel kunt eten?’

2

Broodjes falafel met een extra portie Ragnarok

We aten op het spardek bij de achterplecht. (Hoor mij nou met die nautische terminologie.)

Na een zware ochtend van blunderen vond ik dat ik mijn gefrituurde kikkererwtballetjes met pitabrood, mijn yoghurt met koude komkommerreepjes en mijn bijgerecht van extra pittige lamskebabs echt verdiend had. Annabeth had onze picknicklunch geregeld. Ze kende me door en door.

Mijn kleren droogden snel in het zonlicht. De warme bries voelde aangenaam op mijn gezicht. Zeilboten voeren de haven door, terwijl vliegtuigen vanuit Logan Airport op weg naar New York of Californië of Europa de blauwe hemel doorkruisten. Heel Boston leek geladen met een ongeduldige energie, als een schoolklas één minuut voor de verlossende bel, iedereen klaar om voor de zomer de stad uit te gaan en van het mooie weer te genieten.

Het enige wat ik wilde was blijven waar ik was.

Doemtij en Jack stonden een stukje verderop in een tros touw met hun gevesten tegen de reling aan. Doemtij gedroeg zich typisch als een levenloos voorwerp, maar Jack kroop steeds dichterbij haar toe, terwijl hij haar met zijn praatjes probeerde te versieren en zijn lemmer in dezelfde donkere bronskleur liet glanzen als het hare. Gelukkig was Jack het gewend om een eenzijdige conversatie te voeren. Hij grapte. Hij vleide. Hij strooide als een gek met

namen. ‘Moet je horen, Thor en Odin en ik waren een keer in een taverne...’

Als Doemtij al onder de indruk was, liet ze het niet merken.

Percy verfrommelde het papiertje van zijn falafel. Die gast kon niet alleen water ademen... hij kon ook nog eens vast voedsel naar binnen kloppen.

‘En wanneer varen jullie uit?’ vroeg hij.

Alex keek me met een opgetrokken wenkbrauw aan, alsof hij wilde zeggen: *Ja, Magnus. Wanneer varen wij uit?*

De afgelopen twee weken had ik geprobeerd dit onderwerp met Fierro uit de weg te gaan, zonder veel succes.

‘Snel,’ antwoordde ik. ‘We weten niet precies waar we naartoe moeten, of hoe lang we erover zullen doen...’

‘Vertel mij wat,’ zei Percy.

‘...maar we moeten Loki’s grote nare doodsschip vinden voordat het met midzomer vertrekt. Het ligt ergens langs de grens tussen Niflheim en Jötunheim afgemeerd. We schatten dat we er een paar weken over zullen doen om er te komen.’

‘Wat betekent,’ zei Alex, ‘dat we eigenlijk al weg hadden moeten zijn. We moeten hoe dan ook voor het eind van de week vertrekken, of we er nou klaar voor zijn of niet.’

In zijn donkere brillenglazen zag ik de weerspiegeling van mijn eigen zorgelijke gezicht. We wisten alle twee dat we er nog verre van ‘klaar’ voor waren, net zo ver als de afstand van hier naar Niflheim.

Annabeth trok haar benen onder zich. Haar lange blonde haar zat in een paardenstaart. Op haar donkerblauwe T-shirt stond in gele letters COLLEGE OF ENVIRONMENTAL DESIGN, UC BERKELEY.

‘Helden krijgen nooit de kans om er klaar voor te zijn, toch?’ zei ze. ‘We doen gewoon zo goed mogelijk ons best.’

Percy knikte. ‘Yep. Meestal gaat het goed. We zijn nog niet dood.’

‘Hoe hard je het ook probeert.’ Annabeth gaf hem een elleboogstoot. Percy sloeg zijn arm om haar heen. Ze kroop knus tegen hem aan. Hij drukte een zoen op de blonde krullen op haar kruin.

Het vertoon van genegenheid deed mijn hart even ineenkrimpen.

Ik was blij om mijn nicht zo gelukkig te zien, maar het herinnerde me er ook aan hoeveel er op het spel stond als ik er niet in zou slagen om Loki tegen te houden.

Alex en ik waren al gestorven. Wij zouden nooit ouder worden. Wij zouden totdat Doemdag aanbrak in het Walhalla blijven wonen (tenzij we eerder buiten het hotel werden gedood.) Het beste leven waar wij op konden hopen was trainen voor Ragnarok, die onvermijdelijke strijd zo lang mogelijk uitstellen, en dan op een dag met Odins leger het Walhalla uit marcheren, een glorieuze dood tegemoet terwijl om ons heen de Negen Werelden brandden. Joepie.

Maar Annabeth en Percy maakten kans op een normaal leven. Ze hadden hun middelbareschooltijd al overleefd, wat volgens Annabeth de gevaarlijkste tijd was voor Griekse halfgoden. In de herfst zouden ze gaan studeren aan de westkust. Als ze dát overleefden, hadden ze een goeie kans om oud te worden. Dan konden ze in de sterfelijke wereld leven zonder elke vijf minuten door een monster te worden aangevallen.

Tenzij mijn vrienden en ik er niet in slaagden om Loki tegen te houden, want in dat geval zou het binnen een paar weken afgelopen zijn met de wereld – met alle werelden. Maar ik voelde me helemaal niet onder druk gezet, hoor.

Ik legde mijn pita neer. Er waren van die momenten dat zelfs fa-lafel me niet kon opbeuren.

‘En jullie?’ vroeg ik. ‘Vandaag linea recta terug New York?’

‘Ja,’ antwoordde Percy. ‘Ik moet vanavond babysitten. Ik kijk er onwijs naar uit!’

‘O ja,’ herinnerde ik me. ‘Je nieuwe zusje.’

Nog een belangrijk leven dat in de waagschaal ligt, dacht ik.

Maar het lukte me om te glimlachen. ‘Gefeliciteerd, man. Hoe heet ze?’

‘Estelle. Zo heette mijn grootmoeder. Eh, van mijn moeders kant, natuurlijk. Niet die van Poseidon.’

‘Mooie naam,’ zei Alex. ‘Ouderwets en elegant. Estelle Jackson.’

‘Nou, Estelle *Blofis*,’ verbeterde Percy hem. ‘Mijn stiefvader heet Paul Blofis. Aan die achternaam kan ik weinig doen, maar mijn zusje is geweldig. Tien vingers. Tien tenen. Twee ogen. Ze kwijlt ontzettend.’

‘Net als haar broer,’ zei Annabeth.

Alex lachte.

Ik kon me helemaal voorstellen hoe Percy de kleine Estelle in zijn armen zou wiegen en ‘Diep in de zee’ uit *De kleine zeemeermin* zou zingen. Ik voelde me er nog ellendiger door.

Ik moest hoe dan ook zorgen dat de kleine Estelle voldoende decennia de tijd kreeg om een echt leven te kunnen leiden. Ik móést Loki’s demonische schip vol met zombiekrijgers zien te vinden, voorkomen dat het ten strijde trok en Ragnarok in werking zette, en vervolgens Loki weer gevangennemen en ketenen zodat hij geen wereld verzegend onheil meer kon aanrichten. (Of ten minste niet meer zo véél wereld verzegend onheil.)

‘Hé.’ Alex gooide een stukje pita naar me. ‘Kijk niet zo somber.’

‘Sorry.’ Ik probeerde er opgewekter uit te zien. Het kostte me nog meer moeite dan op pure wilskracht mijn enkel helen. ‘Ik kijk ernaar uit om Estelle een keer te ontmoeten, als we terug zijn van onze queeste. En ik waardeer het dat jullie naar Boston zijn gekomen, jongens. Echt.’

Percy wierp een blik op Jack, die nog steeds Doemtij aan het versieren was. ‘Sorry dat ik je niet beter heb kunnen helpen. De zee is...’ Hij haalde een schouder op. ‘...nogal onvoorspelbaar.’

Alex strekte zijn benen uit. ‘Magnus viel de tweede keer tenminste al een stuk beter. Als de nood aan de man is, kan ik me altijd nog in een dolfijn veranderen en hem redden.’

Percy’s mondhoek trilde. ‘Kun jij je in een dolfijn veranderen?’

‘Ik ben een kind van Loki. Wil je het zien?’

‘Nee, ik geloof je.’ Percy staaarde in de verte. ‘Ik heb een vriend die Frank heet en een gedaanteverwisselaar is. Hij doet dolfijnen. En ook reuzengoudvissen.’

Ik huiverde bij de gedachte aan Alex Fierro als een reusachtige